

Jaroslav Olin Nejezchleba

„Nezpíval bych špatné texty“

Hraje nejen na violoncello a baskytaru, ale také zpívá. Začínal v roce 1981 s kapelou Marsyas, téměř dvě dekády doprovázel Vladimíra Mišíka a nyní spolupracuje už dvacet let s Ivanem Hlasem. Výčet hudebních aktivit Jaroslava Olina Nejezchleby je však mnohem delší.

TEXT: MILAN TESAŘ, FOTO: RENATA KRÁLOVÁ

Oline, prošel jsi mnoha kapelami, na spoustě desek hostuješ, ale zatím máš dvě autorská alba: *Noční lov* (2009) a *Nečekaná návštěva* (2017). Několik tvých autorských písní se však objevilo také na debutovém albu tria NOP, které tvoříš spolu s kytaristou Norbim Kováčsem a houslistou Pavlem Fischerem. Jak vůbec došlo k tomu, že jste se v tomto obsazení dali dohromady?

Norbi se seznámil s Pavlem Fischerem, který je úžasný houslista a zpěvák a také skládá spoustu muziky. Padli si do oka, a to nejen jako muzikanti, ale i lidsky. Dospěli k názoru, že by bylo dobré si spolu zahrát, a já jsem od nich dostal nabídku, abych to zkusil s nimi v triu. Měli jsme první zkoušku, mně se to hrozně líbilo, a tak jsme u toho zůstali a dodnes jako trio NOP občas hrajeme. Navíc – a z toho mám velkou radost – s námi v poslední době začala zpívat Jana Infel-dová, úžasná zpěvačka, textařka a také skladatelka, známá z dnes už bohužel

neexistující kapely Jananas. Já jsem se s ní už před mnoha lety domlouval na nějaké případné spolupráci, ale vždy to skončilo tím, že jsme si někde dali pivo a plánovali, jak to bude výborně, až spolu něco zkusíme. Dlouho se nic nedělo, ale teď už jsme udělali nějaké společné písně a Jana s námi začala jezdit jako zpěvačka. Ona je autorsky velmi plodná, což je dobře, protože nejen krásně zpívá, ale hlavně píše úžasné texty.

Na albu NOP No. 1 zpíváš některé své starší písně. U doktora je z tvé první sólové desky, lidovou V Kuželově jsi kdysi zpíval s kapelou Njorek. Došlo tedy potom k nějakému zlomu a začal pro NOP vznikat nový repertoár?

Na začátku samozřejmě každý z nás oprášil některé své starší písničky. I Norbi tam hraje své skladby a Pavel přinesl písně z kapel, ve kterých hraje. Jsou to mnohdy „kelťárny“, protože on se často pohybuje v Anglii a umí i tuto muziku.

Od vydavatele Luboše Houdka jsme dostali nabídku natočit CD, což jsme udělali, ale v té době už s námi začala spolupracovat Jana. Proto je na albu také jedna píseň, ke které jsem složil muziku a Jana udělala úžasný text. Jmenuje se *Píseň pro ty, co nejsou*. To byla naše první společná, ale od té doby už jich máme víc, jen jsme je zatím nenahráli.

Jak tato vaše autorská spolupráce funguje?

S Janou jsme asi dvě písničky udělali víceméně společně, ale v poslední době už ona nosí většinou hotové akordy a ná-pěv i text. Společně to pak aranžujeme. A hrajeme toho od ní poslední dobou čím dál víc.

Scházíte se pravidelně všichni čtyři, nebo se vidáte hlavně na koncertech?

Jsou to spíš naše občasná koncerty. Nehrajeme moc často, možná tak osmkrát do roka. Pavel Fischer má spoustu jiné

práce, hraje v několika souborech včetně vážné hudby, učí na různých školách i v zahraničí, takže bývá často pryč. Odehrajeme tedy ty koncerty, na které Pavel může přijet, a jinak máme zkoušku jen občas, hlavně když Jana přinese novou skladbu.

Ty sám teď píšeš nové písně?

Já mám, co se autorství týče, takový zimní spánek, moc jsem toho v poslední době nenapsal. Z doby covidu mám ve svém „nahrávadle“ asi čtyři nebo pět nahozených písní bez textu, ale už jsem je asi dva roky neslyšel. Nějak nemám náladu si to ani pustit. Hraju poměrně dost živě s různými kapelami a čekám na to, až mě zase popadne chuť dělat nové písničky. Zatím se tě chuti ale moc nedostává.

Je pro tebe důležité, aby texty, které zpíváš, byly aktuální?

Není to až tak zásadní. Zpívám v různých souborech spoustu starších písniček, které vznikly za určité situace a k současné době už se moc nevyjadřují. Ale protože jsem hrál řadu let v kapeli Marsyas, asi osmnáct let s Vladimírem Mišíkem a teď už dvacet let s Ivanem Hlasem, mám prostě zkušenosti s kapelami, kde nikdo nezpíval blbě texty. Zakládám si tedy dost na tom, abych nezpíval úplné blbosti, a doufám, že se mi to daří.

Říkáš, že s Ivanem Hlasem spolupracuješ už dvacet let. Vzpomeň si na své začátky v jeho kapele?

V té době jsem odešel z Etc... a Ivan, který zrovna rozpustil svou kapelu, se to nějak dozvěděl. Začal dávat dohromady novou partu a zavolal mi, že by stálo za to něco spolu zkusit. V té době už byl členem jeho nové kapely

také Norbi Kovács, kterého jsem já tenkrát ještě neznal. Začínali jsme jako big-bít, s basou a bicími a s elektrickou kytarou. Ta kapela se jmenovala Růžový brejle. Jenže tenkrát byla taková divná doba, lidé moc nechodili na koncerty, a my jsme toho tedy po dvou letech museli nechat, protože to nebylo k užití. Zkusili jsme tedy hrát jen v triu a to nám zůstalo dodnes.

S Ivan Hlas Triem jste loni vydali album *Pramínek času*. Je to nová nahrávka, ale zároveň představuje průřez vaším repertoárem. Jak album vznikalo?

Ivan Hlas se letos dožívá sedmdesátilet. Zároveň spolu jako trio hrajeme dvacet let. A protože se našel vydavatel, který nám nabídl vydat desku, řekli jsme si, že by bylo docela hezké udělat průřez těmi dvaceti lety a nahrát písničky, které nás po celou tu dobu provázely.

Natáčeli jsme ve studiu starým způsobem – všechno jsme nahráli dohromady včetně zpěvů, playbacků tam bylo minimálně. Jen Norbi si tam občas dohrál sólo, protože prostě nemohl hrát na dvě kytary zároveň. Ale takových devadesát procent desky je natočeno jako za starých časů. Od každé písničky jsme nahráli tři nebo čtyři verze a vybrali jsme tu nejlepší.

Máš obecně raději takovéto živé nahrávání, nebo si libuješ v postprodukční práci?

Já se přiznám, že obecně nemám nahrávání moc rád. Člověk tam slyší svoje chyby, musí si dávat pozor. Už jsem ale zažil spoustu práce v různých studiích a někdy je fajn si s výsledkem pohrát a zkusit, co zní lépe. Na druhou stranu, kapela jako Ivan Hlas Trio už hraje

tak dlouho, že přesně víme, co jak společně zní a že nahrávání dohromady zvládneme.

Čím dalším hudebně v poslední době žiješ? Víš, že jsi třeba začal zpívat s Etc... poté, co přestal koncertovat Vladimír Mišík.

Mám radost z toho, že kapela Etc... dál funguje. Vzniklo to tak, že kluci přišli za mnou poté, co Vláda Mišík řekl, že už nebude dál jezdit, že by si rádi zahráli některé písničky Etc..., které se až tak často nehrály. Já jsem si nejprve říkal, že Etc... bez Mišíka je naprostá blbost. Jenže písničky jsou to dobré a byla by škoda, kdyby úplně zapadly. S Vládou Mišíkem chodím občas na pivo, bydlíme kousek od sebe. Když jsem mu tento nápad přednesl, hned řekl, že do toho mám jít. Nezpívám tam ale sám, jezdí

s námi také Pavel Bohatý, který má jako zpěvák vyšší hlas než já. Takže on zpívá exponovanější písničky a já „huhlám“ ty basovější.

V roce 2019 jsi nahrál také album písniček Petra Skoumala s kapelou Malý bobr.

Ano, to je vlastně podobná parta lidí. Mimochodem, letos to bude deset let, co Petr Skoumal bohužel zemřel. Jsem rád, že si ty jeho pecky občas můžeme zahrát, protože jsou moc pěkné. A s podobnou partičkou tvoříme také kapelu Kybabu, což bylo původně trio – kytara, basa a bicí. Dnes je nás víc, ale název jsme nechali. Tu a tam, třikrát nebo čtyřikrát do roka, si zahraju s kapelou Blues Session, což jsou většinou staré kalandrovky, ale i jiné věci. A pak máme takové kuriózní duo s Pavlem Skálou.

Já se přiznám, že obecně nemám nahrávání moc rád. Člověk tam slyší svoje chyby, musí si dávat pozor. Už jsem ale zažil spoustu práce v různých studiích a někdy je fajn si s výsledkem pohrát a zkusit, co zní lépe.

Na závěr se ještě vrátím k procesu skládání. Zmínil jsi, že máš nějaké nápady v „nahrávadle“. Jak tedy skládáš?

Většinou u kytary. A pro zaznamenání nápadů jsem donedávna používal kazetový magnetofon. Jenže ten se jednoho dne rozbil, a já jsem si řekl, že končím s vymýšlením písni, protože nemám na co nahrávat. Ale rodina mi koupila k narozeninám digitální nahrávadlo. Dlouho mi trvalo, než jsem se s tím vůbec naučil pracovat, a ani dnes to neumím převést do jiných médií. O to se mi stará Norbi Kovács. Já jsem prostě v mnoha věcech konzervativní. A taky mám fobii z institucí. S hrůzou jsem nedávno zjistil, že bych měl teď v březnu jít do důchodu. Strašně dlouho jsem to oddaloval, ale pak jsem o něj tedy zašel požádat. No a paní za okýnkem zjistila, že od roku 1990 mám všechno v pořádku, ale za 80. léta, kdy jsem začínal, tam o mně neměli ani zmínku. A tak teď procházím všechny možné šuplíky a hledám nějaké dokumenty a podklady. Mimochodem, víš, co mě teď napadlo? My vlastně děláme rozhovor pro magazín OSA, a já jsem na OSA nebyl snad dvacet let a po celou tu dobu jsem tam s nikým asi ani nic neřešil. Tak se moc omlouvám a hlásím, že se tam určitě někdy zastavím. ☒

Vzniklo to tak, že když měl ještě Jiří Černý své poslechové pořady a chtěl mluvit o Marsyas, občas mě vzal s sebou, abych o té kapele něco řekl. Když byl pak Jirka už hodně nemocný, Věru Horníkovou, která s ním jezdila jako řidička, napadlo, že místo Jirky přiveze Pavla Skálu a mě. A tak nám dala za domácí úkol, abychom připravili povídání i s muzikou o kapele Marsyas. Je to večer, kdy hodně mluvíme, použítme písničky z té doby, povídáme o nich a tu a tam hrajeme i živě. Docela se nám to zalíbilo, a tak jsme pak něco podobného udělali i o Petru Kalandrovi. No a nedávno měla Věra Horníková ještě jeden

nápad, který vymyslela s Ilonou Svobodovou, manželkou Petra Skoumala. Jde o to, že bychom mohli s Norbim Kováčsem a s Ilonou jezdit a vzpomínat právě na Petra Skoumala. A tím už výčet mých aktivit skoro končí. Jen mám ještě jedno duo s kamarádkou Mirkou Raškovou, která hraje na takové velké gongy. S ní jsem poprvé vystupoval ve Znojmě – ona na ty gongy a já jsem do toho improvizoval na cello. Trošku jsem se bál, protože to byl můj první projekt založený čistě na improvizaci, ale dopadlo to výborně. A tak jsme se domluvili, že spolu občas něco zkusíme.